

ה"ת 1520/10/23 - פלוני נגד משטרת ישראל - תחנת זבולון, פלונית

בית משפט השלום בקריות

ה"ת 1520-10-23 פלוני נ' משטרת ישראל - תחנת זבולון ואח'

לפני מבקש נגד משיבים	כבוד השופט יובל וסרקרוג פלוני
1. משטרת ישראל - תחנת זבולון	
2. פלונית	

החלטה

לפני בקשה להחזרת תפוס, במסגרתה עותר המבקש להשיב לחזקתו רכב קיה פיקנטו שנת יצור 2019 מ"ר (להלן: "הרכב") בטענה כי הוא שייך לו ובעלותו. לטענתו הרכב משמש אותו גם לצרכי עבודה בתחום המיזוג, וכי ברכב אף היה ציוד שלו השייך לעבודתו בעת שנתפס.

1. הרקע לתפיסת הרכב - לטענת המבקש ביום 14.09.23 בשעות הערב (בסמוך לשעה 23:00) בזמן שהוא נסע ברכב בכביש עוקף קריות, הוא הותקף על ידי אלמונים, שניסו לקחת ממנו את הרכב. בעקבות כך המבקש הוא זה שהזעיק את משטרת ישראל, וכאשר הגיעו שוטרים למקום בדקו את הרכב במסוף המשטרה וגילו, כי הרכב מדווח כגנוב, וזאת לאור תלונה שהגישה המשיבה מס' 2, גרושתו של המשיב (להלן: "המשיבה") כאשר לטענתה המבקש הוא זה שגנב את הרכב. התלונה למשטרה הוגשה יחד עם בעל הרכב מר א'. ב' עוד בחודש אפריל 2019. בשל כך נתפס הרכב על ידי משטרת ישראל.

2. המשיבה מס' 1, משטרת ישראל, הודיעה ביום 08.10.23 וכן בדיון שהתקיים במעמד הצדדים, כי אין היא מתנגדת להשבת התפוס, אולם לאור העובדה כי ישנם מספר טוענים לזכות ברכב (המבקש והמשיבה מס' 2) ובשים לב לכך שהרכב רשום על שם צד ג', אין היא יכולה להעתר לבקשה, אך תכבד כל החלטה שתנתן.

3. יובהר כי בעל הרכב מר א'.ב' משולם, מתגורר בחו"ל ומי שלטענתו איפשר למשיבה מס' 2 להשתמש ברכב, לאור הכרות משותפת בין השניים ובזמן שהוא שוהה בחו"ל. בעל הרכב גם מסר יפוי כוח נוטריוני ספציפי בלתי חוזר לטובת המשיבה מס' 2, מיום 04.08.23 לטפל בכל הקשור לגניבת הרכב (ר' מסמכים שהגישה המשיבה ביום 26.10.23).

4. יצוין כי בין המשיבה מס' 2, לבין המבקש מתנהל עדיין הליך בבית המשפט לענייני משפחה ולטענת הצדדים קבוע

דין חודש פברואר 2024 בנוגע למחלוקות רכושיות שבין השניים.

5. הבקשה הנוכחית להשבת הרכב הוגשה על ידי המבקש ביום 02.10.23. ביום 22.10.23 ביקשה המשיבה להצטרף להליך וביקשה שהרכב יוחזר לחזקתה בטענה כי הרכב שייך לה וכי טרם שולמו כל התשלומים עבור רכישת הרכב. ביום 26.10.23 התקיים דין בבקשה במעמד הצדדים.

6. טענות המשיבה - המשיבה טענה כי היא בעלת הרכב ובעניין זה הפנתה גם להסכם מכר מיום 09.10.20 שבו היא רשומה כמי שקנתה את הרכב ואף נרשם כי במעמד חתימת ההסכם שילמה לבעל הרכב סכום של ₪ 7,000 במזומן, לטענתה גם יתרת התשלומים הועברו מחשבון הבנק שלה. המשיבה גם הפנתה למכתב ששלח בעל הרכב למשטרת ישראל ביום 07.01.21 ובו ביקש להסב דוחות תנועה על שם המשיבה מס' 2 יחד עם תצהיר של המשיבה המאשר כי היא זו שעושה שימוש ברכב (ר' נ/1).

המשיבה הוסיפה והפנתה להסכם יחסי ממון מיום 11.01.21 ובפרט לסעיף 4.5 להסכם שבו נרשם כי הרכב נשוא הבקשה ישאר בבעלות המשיבה כאשר המבקש ימשיך לשלם את התשלומים עבור הרכב בסכום של ₪ 75,000 וזאת גם במקרה של פרידה בין בני הזוג. עוד נקבע שם כי: "**שני בני הזוג ישתמשו ברכב לצורכי המשפחה ובאישורה של עדן**" המשיבה (ר' נ/2). בתגובתה מיום 29.10.23 גם הפנתה לפסק הדין של בית משפט לענייני משפחה שנתן תוקף לאותו הסכם.

7. טענות המבקש - לטענתו חרף הסכם הממון בשלב מאוחר יותר הגיעו הצדדים להסכמות לפיהן המבקש ירכוש למשיבה רכב קיה חדש (מסמכים בעניין הוגש לתיק ביום 27.10.23, לאחר שגם הוצגו לדיון) ובמקום זאת יוכל לקבל לרשותו את הרכב מושא הבקשה הנוכחית.

המבקש הוסיף וטען כי הוא רכש את הרכב מבעליו - א' מ' ובשל סכסוך אזרחי בנוגע למצג שהוצג ביחס למצבו של הרכב בעת שנרכש, טען הבעלים כי הרכב אינו של המבקש, אלא שלטענת המבקש הוא שילם את כל התשלומים עבור הרכב. בעניין זה גם הפנה למסמך בכתב יד של בעל הרכב (צורף כנספח 3 לבקשה) שנשלח לסוכנת חברת הביטוח שם אישר למבקש לבטח את הרכב מאחר שהוא בחו"ל "**והרכב נמצא בידיו**". המבקש הוסיף וציין כי מדי חודש בחודשו בעל הרכב מעביר אליו פירוט חיובים בכבישי אגרה ודוחות תנועה והמבקש משלם תשלומים אלה.

באשר להסכם מכירת הרכב אליו הפנתה המשיבה ממנו עולה כי המשיבה רכשה את הרכב ושילמה ₪ 7,000 הרי שהמבקש טען כי מאחר שהוא נקלע להליך פש"ר הרכב נרשם על שם המשיבה, אלא שבפועל המבקש שילם את התשלומים עבור רכישת הרכב וזאת בין היתר על ידי העברת יתרות זכות מלקוחות שלו אשר שילמו ישירות למשיבה או לבעל הרכב עבור הרכב.

המבקש הוסיף וציין כי בעוד שבהליך בביהמ"ש לענייני משפחה מיוצגת המשיבה על ידי הלשכה לסיוע משפטי, לאחר שהצהירה במסגרת בדיקת הזכאות, כי אין רכבים על שמה, הרי שבפועל היא מחזיקה ובעל רכב קיה סולטוס שהמבקש

קנה, ולא הצהירה בפני הלשכה לסיוע משפטי כי היא בעלת הרכב הנוכחי.

דין והכרעה

מסגרת נורמטיבית - כללי

8. במסגרת בקשה להחזרת תפוס ובהתאם לסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט - 1969, רשאי בית המשפט לקבוע מה יעשה בתפוס ובאילו תנאים, בין היתר מורה הסעיף כי:

"... על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שורה בית המשפט - הכל בתנאים שייקבעו בצו.

9. בהחלטה שניתנה על ידי כב' השופט י' טורס - ס"נ, בה"ת (קרויות) 4168-11-13 **סילביה בן שיטריט נ' משטרת ישראל - תחנת נהריה** (פורסם בנבו, החלטה מיום 08.12.13) סיכם בית המשפט את ההלכה בעניין כדלקמן:

"צו כאמור בסעיף 34 לפקודת סדר הדין הפלילי [מעצר וחיפוש] [נוסח חדש], התשכ"ט - 1969 (להלן - הפקודה) אינו קובע בעלות בחפץ, אלא הוא מהווה הכרעה זמנית גרידא בדבר הבעלות בחפץ. יפים לעניין זה דברים שנאמרו ביחס לצו לפי סעיף 36 לפקודה (הנכונים גם לעניין צו לפי סעיף 34 לפקודה) "קביעתה של הערכאה הדיונית בבקשה לפי סעיף 36 לפקודה היא לעולם החלטה זמנית, במובן זה שהנפגע מההחלטה רשאי לעתור בהליך אזרחי בו יוכיח בעלותו בתפוס. קרי, ההחלטה בבקשה לפי סעיף 36 לפקודה אינה מהווה מעשה בית דין שעשוי להכריע סופית בדבר זכויות הצדדים בתפוסים" (בש"פ 2013/13 מדינת ישראל נ' עודד גולן (16.10.13)). יחד עם זאת, ראוי להדגיש כי הוצאתו של חפץ מחזקתו של אדם, מהווה פגיעה בו, אף אם היא הוצאה זמנית, עד הכרעת הערכאה האזרחית שכן "יש לזכור, כי עצם מסירת החפץ לידי התובע בו זכות, משמעותה העברת נטל השכנוע אל שכמו של האדם המבקש לאחר מכן להוציאו מידי המחזיק" (בש"פ 2671/01 סיני נ' מילרה, פד"י נה(4) 176).

לעניין כמות הראיות הנדרשת לצורך שכנוע בדבר בעלות בחפץ, נקבע כי אין מדובר בראיות כנדרש במשפט אזרחי, אלא די בראיות לכאורה, שכן מדובר בצו בעל אופי מנהלי (בש"פ 2671/01 הנ"ל)"

10. באשר לרישום הבעלים של הרכב במשרד הרישוי - הרי שכבר נפסק לא אחת, כי רישום זה מהווה רישום דקלרטיבי שאין בו כדי להקנות בעלות (ר' למשל ע"א 6299/15 עו"ד איתן ארז, בתפקידו ככונס נכסים ספציפיים של החייב עדי קדושים נ' עטרת תעשיות (1996) בע"מ (בפירוק) (פורסם בנבו). בכל מקרה בענייננו גם המשיבה מס' 2 אינה טוענת כי הרכב שייך לבעלים הרשום אלא שלטענתה היא זו שרכשה אותו.

11. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים את תיק החקירה, מצאתי קיומן של ראיות לכאורה, לפיהן הרכב אכן היה בחזקת המבקש בשימוש ושייך לו, וזאת בשים לב לנטל ההוכחה הנדרש בשלב זה והיותה של ההכרעה זמנית בלבד, וזאת מהטעמים שיפורטו להלן:

א. ראשית לא ניתן להתעלם מכך שהרכב נתפס בחזקת המבקש שהוא נוהג בו ועושה בו לכאורה שימוש יום יומי, גם כרכב עבודה. יש לזכור שהמבקש הוא זה שקרא למשטרת ישראל לסייע לו בשעה שאלמונים ניסו לקחת מרשותו את הרכב בכוח פיסי.

ב. כבר בחקירתו הראשונה במשטרה מיום 15.09.23 טען המבקש, כי הרכב הנוכחי משמש אותו, נמצא בחזקתו וכי שילם עליו משך כשנתיים, את התשלומים הדרושים, וכי הרכב לא עבר על שמו מאחר שבעל הרכב בחו"ל וכי בתמורה רכש למשיבה מס' 2 רכב אחר מסוג קיה סלטוס בחודש מאי 2021 (זאת לאחר הסכם החיים המשותפים מחודש ינואר 2021 שם נרשם כי הרכב הנוכחי יותר בבעלותה ולאחר פסק הדין שנתן תוקף לאותו הסכם).

ג. לטענתה המשיבה, המבקש נטל את מפתחות הרכב מדירתה שלא כדין ובכך גנב אותו עוד **בחודש אפריל 2023**. המשיבה לא סיפקה כל הסבר מניח את הדעת מדוע מחודש אפריל 2023 ועד היום (משך כחצי שנה) לא הגישה לבית משפט לענייני משפחה או לערכאה אזרחית מוסמכת בקשה לחייב את המשיב להשיב לרשותה את הרכב, ככל שאכן נגנב, כאשר היא יודעת שהמבקש עושה בו שימוש, וכאשר לשיטתה אין לה רכב אחר. יתר על כן המשיבה הגישה בקשה לקבלת צו הגנה, במסגרתו גם התקיים דיון בבית משפט בחודש אוגוסט 2023 וחרף אותם הליכים המתנהלים במקביל, לא נקטה בהליך להשבת הרכב, למעט אותה תלונה במשטרה.

ד. בנוסף, למרות שהתלונה על גניבת הרכב הוגשה על ידי המשיבה עוד בחודש **אפריל 2023** לא רק שהמבקש הוא זה שעשה שימוש לכאורה ברכב גם לצרכי עבודתו, נהג בו באופן תדיר, אלא שהמשיבה עצמה התקינה לכאורה אמצעי מעקב ברכב וזאת בשל הליך הגירושין וכדי לעקוב אחר תנועות המבקש ומעשיו עוד **מחודש יוני 2022** - בחומר החקירה קיימת בקשה שהגישה המבקש לבית המשפט לענייני משפחה (תלה"מ 54655-04-23 **פרץ נ' עדן**) שם צו נגד חברת המעקב כדי לקבל את תוצרי המעקב, לאחר שהמבקש איתר את מכשירי המעקב שהותקנו ברכב עוד מחודש יוני 2022. טענות אלה בנוגע להתקנת אמצעי מעקב לא נסתרו בשלב זה.

ה. יתר על כן, בשים לב לאמצעי המעקב, הרי שלא הייתה כל מניעה לאתר את הרכב ככל שאכן נגנב מרשותה של המשיבה עוד בחודש אפריל 2023 כפי שטענה בתלונתה במשטרה בפרט שכבר אז טענה שהמבקש גנב את הרכב. לא ברור מדוע המשיבה לא ביקשה מהמשטרה לאתר את הרכב על בסיס אותם אמצעי מעקב ולא עדכנה אותם כי קיימים אמצעי מעקב ברכב.

ו. באשר להסכם מכירת הרכב, הרי שבתלונה במשטרה שהגישו גם בעל הרכב וגם המשיבה בחודש אפריל 2023, הצדדים לא טענו כי המשיבה היא זו שרכשה את הרכב, אלא רק שבעל הרכב איפשר לה להשתמש ברכב.

ז. כמו כן, המבקש הציג מסמך בכתב ידו של בעל הרכב שבו הוא מאשר למבקש עצמו לבטח את הרכב וכי הרכב בחזקתו של המבקש, בין היתר, ציין: "**...מאשר ליוסי פרץ...לבטח את הרכב על שמי מכיוון שאינני נמצא בארץ והרכב בידיו**" (נספח 3 לבקשה). כמו כן הפנה המבקש להתכתבויות בוואטסאפ עם בעל הרכב לפיו המבקש משלם את תשלומי האגרה בשל נסיעות בכבישי אגרה וכן דוחות תנועה.

ח. בשלב זה מצאתי גם לקבל את טענות המבקש, כי הוא שילם למבקשת את התשלומים שנדרשו עבור רכישת הרכב הנוכחי וקנה עבורה רכב אחר, כדי שהוא יוכל להמשיך לעשות שימוש ברכב הנוכחי. העובדה שהמבקש לא הציג דפי חשבון בנק כדי לתמוך בטענותיו אין בה כדי לפגום בטענות בשלב הלכאורי, שכן מדובר לטענתו בהעברות כספים שנעשו על ידי צדדים שלישיים (מקבלי שירות מהמבקש) ששילמו ישירות למשיבה ולא חשבונות בנק שלו עצמו.

12. ממכלול הטעמים הנ"ל מצאתי לקבל את הבקשה בהתאם למבחנים הדרושים שנקבעו בפסיקה. עם זאת יש להשאיר את ההכרעה בשאלת הזכויות ברכב להליך אזרחי (לבית משפט לענייני משפחה או לערכאה המוסכמת, בשים לב לזהות הצדדים).

על עדיפות ההליך האזרחי/בימ"ש לענייני משפחה מקום בו מדובר בשאלות מורכבות ר' ה"ת (קריות) 4168-11-13 **סילביה בן שיטרית נ' משטרת ישראל- תחנת נהריה** (פורסם בנבו שאוזכר לעיל) שהפנה גם לבש"פ 2013/13 **מדינת ישראל נ' עודד גולן** (16.10.13).

13. **על כן אני מקבל את הבקשה ומורה על השבת הרכב לידי המבקש בתנאים הבאים:**

א. יאסר על המבקש למכור את הרכב עד להכרעה בתביעה האזרחית/בבית המשפט לענייני משפחה (הגם שממילא אינו רשום כבעלים של הרכב).

ב. המבקש יפקיד בקופת בית המשפט סך של **₪ 4,000** וזאת עד ליום 20.11.23, כדי להבטיח פיצוי של המשיבה בגין כל נזק שיגרם למשיבה מס' 2 בשל קבלת הבקשה.

ג. המשיבה או בעל הרכב יהיו רשאים להגיש תביעה/בקשה לבית משפט לענייני משפחה או לבית המשפט המוסמך ביחס לרכב עד ליום 01.02.24. לא תוגש תביעה עד לאותו מועד, יבוטלו התנאים כאמור בסעיפים א-ב והמבקש יהא רשאי לקבל את הפקדון חזרה. תוגש תביעה כאמור, תגיש המשיבה הודעה אודות כך ואורה על העברת הכספים המופקדים לתיק בבית המשפט לענייני משפחה, שיוכל לקבוע מה יעשה בכספי הפקדון.

ניתנה היום, ט"ו חשוון תשפ"ד, 30 אוקטובר 2023, בהעדר הצדדים.

עמוד 5

